

Yalnızlıkla Yoğrulan Günler

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Gizem Aslan

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2025

ISBN: 978-625-5896-81-0

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YALNIZLIKLA YOĞRULAN GÜNLER

Kenan Dođan

ÖN SÖZ

Kenan Dođan, gündemin sesini kalbin ritmiyle birleştiren; sözü Őiire, Őiiri hayata dönüştüren bir yazar. Onun satırlarında zamanın telaşı susar, kelimeler gerçeğin Őiirine dönüşür. O, her yazısında gündelik hayatı derin bir Őiirle örer; okurunu düşünce- nin ve duygunun kıyısında dolaştırır. Kalemikle gündemi yoğu- ran, ruhuyla söze dokunan Dođan, yazılarında günceli aşkla, acı- yı incelikle, hayatı Őiirle anlatır. (Mustafa Özke Gazeteci / Yazar)

Kenan Dođan; bir gönül adamı... Eli kalem tutan, yüreği kin tutmayan, ülkesini sevmeyi amaç edinmiş bir Türkiye entelektü- eli. Sadır(yürek)ındaki hissiyatını satırlarla döken bir fikir ve gö- nül adamı... Klemi kılıçtan keskin bir vatan sevdalısı (3. Kitabını sabırsızlıkla bekliyoru(m)z... Muzaffer Kolik Edebiyatçı / Yazar)

YALNIZLIKLA YOĞRULAN GÜNLER-1

Bu küçük gecekondu mahallesi, yaşamasına yetecek imkân tanıyordu. Tek göz, sobalı ve kırmızı kiremit çatısı olan evinin küçükte bir bahçesi vardı. Dışarı çıktığında ilk aralar eş dost idare etse de sebze halinde bir iş bulunca burayı kendisine tutmuştu. Kazancının neredeyse yarısı evinin aylık kirasına gidiyordu, fakat buradan çok memnundu. Sessizdi, sakindi... Sebze halinden arta kalan ürünleri getiriyor ve yemek konusunda da çok sorun yaşamıyordu. Yılların mücadeleyle ve yalnızlıkla yoğrulan günleri ona yemek yapmayı da öğretmişti, aç kalmayı da...

Şanslıydı! Hamallıkta olsa bir işi, aşu vardı ve yalnızda olsa evindeydi. Üstelik bu ev sessizdi, sakindi! Tuvalet ve banyosu birleşik, evden ayrı ufak, derme çatma bir yapıydı. Ne bunların bahçede olmasından rahatsızlık duyar ne de kafasında farklı bir beklenti kurardı. Ufak bir masa attığı bahçesinde oturup genelde içtiği akşamlarda, sazını eline alır ve türküler söylerdi. Geleni gideni yok denecek kadar azdı. Arada sırada hâl hatır sormak isteyen dostları merhaba demek için uğrar, türkülere kapılıp geceyi burada kapatırlardı. Türkü denince akan sular dururdu. Bu türkülerin; hepsinin hayatında çekilen acılara denk gelen bir yanı vardı. Vazgeçmek imkânsızdı...

Duygulu bir yapısı olmasından dolayı göz pınarları hiç kurumazdı. Her söylediği türküde bir anısı saklıydı. "Leylim ley." derken aklından geçenin, "siyah saçlarından hatem yüzlerin" türküsünde ve başka bir anısında yer bulması olasıydı. Bir bütünlük arz etse de kendince parçalanmış bir yaşama sahipti. Anasından, babasından yıllar önce kopmuş, kardeşleri görüşmek

dahi istememişti. Fikrine duymadıkları saygı, istemeden de olsa ailesiyle arasına mesafe koymasına neden olmuştu. Oysaki babası neyse de anasını çok severdi. Köy yaşamında anasının yaşadıkları ve çektiklerini çok iyi biliyordu. Babası biraz sorumsuzdu ve tarla takım ve tüm ev işlerini anası yapardı. Nasır tutmuş ellerinin, zaman zaman kanadığına şahit olmuştu. Anasının bunu kimseye göstermeden kara merhem sürerek iyileştirme çabasını hiç unutmamıştı. Bunları aklına getirmesiyle yinelenen göz akıntısı, kimi zaman hıçkırıklara yol açar, saatlerce devam ederdi. Çaresizdi... Ağlamakla arındığını, hatırlamakla yokluklarına özlemi giderdiğini düşünürdü. Ama bir adım atmaktan imtina edecek kadar da çaresizdi... Çare var mıydı?

Çare içinde, yüreğinde ve ezilen, dışlanan düşlerindeydi. Cesaret mi gösterecekti yoksa saplantılı düşüncelerinde esareti yaşamaya devam mı edecekti? Karar kendisindeydi. Eksik yaşadığı anların eksiksiz hâle gelmesi adına vereceği emek, aynaya baktığında gözlerinin içinden görülebilirdi.

Kendisine dahi ait hissetmediği, öylesine günü kurtarma amaçlı sürdürdüğü yaşamına anlam katmalıydı. Kafası iyiydi ama bunu yapmalıydı. Mücadelesi, yatması kalkması, içeri girip çıkması, hep halk içindi. Halkın mutluluğunu, mutluluğuna sebep sanmıştı. Lakin kendisi hiç mutlu olamamıştı. Yıllarca bakışları dahi kötü olanların sorduğu sorulardan bunalmıştı. Sorguların anlamsız sorularına cevapsız kalmıştı. Çünkü o; aynı yolda yürüdüklerine sadece el vermeyi öğrenmişti.

Kafasında yer edinmiş sesler ancak türkülerle ortadan kayboluyordu. Adil ve eşit bir yaşamın hedefini gözetse de gözettikleri umut olmaktan öte varamamıştı. Çaresizdi fakat küçücük evi sessizdi, sakindi...